

„Málo ľudí tuší, čo by z nich Boh mohol urobiť,
ak by sa mu celkom odovzdali“

Sv. Ignác z Loyoly

PRED BOŽÍM POHĽADOM

Skôr než začne exercitanti meditovať alebo akokoľvek inak sa modliť, sv. Ignác ho v Duchovných cvičeniach pozýva, aby chvíľku uvažoval nad tým, „ako sa Boh, náš Pán, díva na mňa“ (DC 75). Je to pozvanie vstúpiť do Božej prítomnosti, nechať na sebe spočinúť Boží pohľad. Zastavme sa pred týmto Božím pohľadom. Skúsme chvíľu vnímať, čo sa deje v našom vnútri. Ako sa cítime pred týmto Božím pohľadom? Sú to príjemné pocity, ako v spoločnosti niekoho, o kom vieme, že nás prijíma a miluje? Alebo prežívame skôr znepokojenie a zneistenie?

P. Generál Spoločnosti Ježišovej Adolfo Nicolás charakterizoval modlitbu ako spočinitie v Bohu, ako reflektovanie svojho života pred Bohom, ako život pred Bohom a jeho pohľadom. V tejto modlitbe v krátkosti reflektujme – vo svetle Božieho slova a pred Božím pohľadom – svoj život. Odhaľujme Božie milostivé pôsobenie a jeho neustálu milujúcu prítomnosť vo všetkých etapách nášho života.

Biblický text

„A rozepamätúvaj sa na celú cestu, po ktorej ťa Pán, tvoj Boh, vodil štyridsať rokov na púšti, aby ťa pokoril, vyskúšal a zvedel, čo je v tvojom srdci, či budeš zachovávať jeho príkazy, alebo nie. Pokoril ťa a dal ti hladovať; potom ťa krmil mannou, ktorú si nepoznal ani ty, ani tvoji otcovia, aby ti ukázal, že človek nežije len z chleba, ale že človek môže byť živý zo všetkého, čo vychádza z Božích úst. Odev sa na tebe nezodral a noha ti neopuchla - a je to štyridsať rokov. Teda uvažuj vo svojom srdci, že ako človek vychováva svojho syna, tak Pán, tvoj Boh, vychovával teba. Zachovávaj príkazy Pána, svojho Boha, chodievaj po jeho cestách a boj sa ho. Veď Pán, tvoj Boh, ťa chce viesť do krásnej krajiny, do krajiny potokov, prameňov a jazier, ktoré vyvierajú na roviny aj po vrchoch...“ (Dt 8, 2-8)

Prosba

Prosím o schopnosť žiť v dôvere a vďačnosti pred Božím pohľadom.

Z Ignácovho života

„Do dvadsiateho šiesteho roku svojho veku som sa oddával svetským márnostiam a mojou najobľúbenejšou záľubou bolo cvičenie so zbraňou s veľkou a márnivou túžbou získať si česť. Keď som bol v istej pevnosti, ktorú dobýjali Francúzi a keď všetci mienili vzdať sa, aby si zachránili životy, pretože jasne videli, že sa neubránia, vtedy som predložil veliteľovi pevnosti toľko dôvodov, že som ho presvedčil k obrane aj napriek protichodným mienkam všetkých rytierov, ktorí povzbudení mojou neohrozenosťou a zmužilosťou znova nadobudli odvahu. Keď nadišiel deň očakávaného útoku, vyspovedal som sa jednému zo svojich spoluvojakov. Útok trval už dosť dlhý čas, keď ma zasiahla guľa do nohy a úplne mi ju roztrieštila; aj druhú nohu som mal ťažko zranenú, pretože guľa prešla cez obidve nohy. Môj stav sa zhoršil. Nemohol som jesť a okrem toho sa prejavili aj iné náznaky, ktoré zvyčajne poukazujú na blížiacu sa smrť.

Na sviatok sv. Jána mi radili, aby som sa vyspovedal, lebo lekári mali veľmi slabú nádej na moje uzdravenie. Prijal som teda sviatosti. V predvečer sviatku sv. Petra a Pavla lekári

vyhlásili, že ak sa do polnoci nebudem cítiť lepšie, možno ma pokladať za mŕtveho. (Bol som ctiteľom sv. Petra a tak náš Pán chcel, že som sa začal práve o polnoci lepšie cítiť.) Môj stav sa natoľko zlepšil, že o niekoľko dní už mohli usúdiť, že som mimo nebezpečenstva smrti.“
(*Rozhovory pútnika 1, 3*)

Niekoľko otázok na reflexiu

- Kde sa vnútorne nachádzam v tomto období svojho života?
- Ktoré úseky môjho života pokladám spätne za najväčšie požehnanie?
- Čom mi hovorí spätný pohľad na môj život?

Záverečná modlitba

Vždy znova prijímam seba z Tvojej ruky. To je moja pravda a moja radosť. Vždy znova sa upiera Tvoj pohľad na mňa a žijem z Tvojho pohľadu. Ty si môj Stvoriteľ a moja spása. Nauč ma v tichu Tvojej prítomnosti porozumieť tajomstvu, že som. Že som skrze Teba a pred tebou a pre Teba. (*Romano Guardini*)